

SXEDIO.F82

27.8.1952: ΤΟ ΑΚΕΛ ΑΠΟΦΑΣΙΖΕΙ ΤΗΝ ΕΚΔΙΩΞΗ ΑΠΟ ΤΟ ΚΟΜΜΑ ΤΩΝ ΠΛΟΥΤΗ ΣΕΡΒΑ, ΧΡΙΣΤΟΦΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΔΗ (ΝΟΥΣΗ) ΚΑΙ Γ. ΚΑΚΟΓΙΑΝΝΗ

Οι βαριές κατηγορίες των Πλουτή Σέρβα, Χριστοφή Νούση και Γ. Κακογιάννη στο Εβδομο συνέδριο του ΑΚΕΛ (30 Νοεμβρίου με 2 Δεκεμβρίου 1951) δεν ήταν άσχετες με κρίση που υπέβασκε στο Κόμμα για αρκετό καιρό και που είχε σαν στόχο αλλαγές στην ηγεσία του.

Η κρίση ήταν σοβαρή και από τη σύγκρουση αυτή που γινόταν στα παρασκήνια του Κόμματος, νικητής βγήκε ο Εζεκίας Παπαϊωάννου, Γενικός Γραμματέας του Κόμματος.

Σαν αποτέλεσμα της κρίσης ήταν να διωχτούν από το Κόμμα τρία παλαιά, αλλά βασικά του στελέχη, οι Πλουτής Σέρβας, Χριστοφής Νούσης και Γεώργιος Κακογιάννης.

Οι τρεις κατηγορήθηκαν στο Κόμμα για δημιουργία φραξιονιστικής ομάδας σε συνεργασία με αντικομματικά στελέχη του ΑΚΕΛ όπως οι Βάσος Λυσσαρίδης, Χρύσανθος Σαββίδης και Φιφής Ιωάννου, πρώην Γενικός Γραμματέας του ΑΚΕΛ, οι οποίοι είχαν εκδιωχθεί από το Κόμμα νωρίτερα.

Το τι συνέβη ήταν ότι, όπως παραδέχθηκε ο Πλουτής Σέρβας ύστερα από 50 χρόνια στη Σούλα Ζαβού (Τα πολιτικά κόμματα της Κύπρου στον 20ο αιώνα, εκδόσεις Καστανιώτη, σελίδα 151), ο ίδιος μαζί με τους αποβληθέντες και τον Βάσο Λυσσαρίδη αποφάσισαν κι έστειλαν ένα γράμμα στον πανίσχυρο Γενικό Γραμματέα του Κομμουνιστικού Κόμματος Ελλάδας Ζαχαριάδη με το οποίο να "αποδεικνύουμε μια σειρά από λάθη του Παπαϊωάννου".

Όμως ο Ζαχαριάδης έστειλε το γράμμα στον Παπαϊωάννου που κινήθηκε εναντίον των φραξιονιστών.

Οι διαφωνίες ήταν γύρω από τη γραμμή της

Ενωσης που ακολουθούσε το Κόμμα μετά την παραίτηση της ηγεσίας το **1949** που έφερε στην εξουσία τον Εζεκία Παπαϊωάννου.

Ο Παπαϊωάννου τηρώντας πιστά τη γραμμή του Κόμματος που είχε καθοριστεί ύστερα και από τις συμβουλές του Ζαχαριάδη, επέμενε στη γραμμή της Ενωσης και μόνο Ενωσης, ενώ οι αποβληθέντες, μαζί με άλλους όπως ο πρώην Γ.Γ. Φιφής Ιωάννου και το στέλεχος του ΑΚΕΛ Αδάμ Αδάμαντος, διαφωνούσαν και υποστήριζαν επιστροφή στην αυτοκυβέρνηση και το σύνταγμα.

Για την αποβολή των τριών στελεχών συνεδρίασε η Ολομέλεια του ΑΚΕΛ σε τρεις συνεδρίες της στα μέσα του Αυγούστου του **1952**.

Η Ολομέλεια άκουσε πολιτική εισήγηση του Γενικού Γραμματέα του Κόμματος, η οποία αναφερόταν τόσο στην εσωτερική όσο και στη διεθνή κατάσταση. Αρχικά δόθηκε στη δημοσιότητα η πολιτική εισήγηση του Εζεκία Παπαϊωάννου με τίτλο " διεθνής και Κυπριακή κατάσταση και τα καθήκοντα των Ακελιστών και των πρωτοπόρων μαχητών της Λευτεριάς".

Στο κεφάλαιο για την εσωτερική κατάσταση ο Παπαϊωάννου αναφερόταν τόσο σε δηλώσεις Αγγλων επισήμων σχετικά με το κυπριακό όσο και το αμερικανικό ενδιαφέρον για τη νήσο.

Ασχολείτο επίσης με την ηγεσία της δεξιάς και ιδιαίτερα την Εθναρχία και τον Αρχιεπίσκοπο Μακάριο τον οποίο κατηγορούσε ότι "έγινε ο καλύτερος περιοδεύων πλασιέ των αμερικανικών ιμπεριαλιστικών επιδιώξεων στην Κύπρο".

Ανέφερε ο Παπαϊωάννου στην πολιτική εισήγηση: Υστερα από το διώξιμο των εγγλέζων από την παλαιστήνη τις πετρελαιοπηγές του Ιράν, με την κατάσταση που δημιουργείται στην Αίγυπτο, με τη διείσδυση των αμερικάνων στη Συρία και στις άλλες αραβικές χώρες, η Κύπρος μένει για τους εγγλέζους η πιο σταθερή βάση.

Όσο η Αγγλία δυσκολεύεται στη Μέση Ανατολή, τόσο θα κολλά στην Κύπρο, τόσο πιο επίμονα θα κλείει

την πόρτα για τη λύση του Κυπριακού. Αλλά και η αντικατάσταση της στην Ελλάδα από τους αμερικάνους, ανταγωνιστές της, είναι ένας ακόμη επιπρόσθετος παράγοντας που δυσκολεύει τη λύση του κυπριακού. Το γεγονός πως στην Ελλάδα κυβερνούν οι Αμερικάνοι και το γεγονός πως τα επαναστασιακό κίνημα του ελληνικού λαού κάμνει προσωρινή την εκεί καθεστωτική κατάσταση, κάμνει ακόμη πιο έντονη την εγγλέζικη επιμονή για κατοχή της Κύπρου.

Εκείνο λοιπόν που χαρακτηρίζει τις εξελίξεις στην εσωτερική πολιτική κατάσταση είναι ότι σχετίζεται με τις επιταχυνμένες πολεμικές προετοιμασίες και όλους τους άλλους παράγοντες που αναφέρουμε πιο πάνω.

Οι δηλώσεις του Νάτιγκ, δεν ξάφνιασαν βέβαια το κόμμα μας γιατί ό,τι είπε δεν είναι τίποτα περισσότερο από κείνο που για χρόνια τώρα διαπιστώνει το κόμμα μας. Δηλαδή πως οι εγγλέζοι δεν έχουν κανένα σκοπό να εγκαταλείψουν την Κύπρο, γιατί την θεωρούν σαν σπουδαία στρατηγική βάση στην ανατολική πλευρά της Μεσογείου για την εξυπηρέτηση και προώθηση των γενικότερων συμφερόντων τους στη Μέση Ανατολή.

Οι δηλώσεις του Νάτιγκ αποδεκνύουν σ' ολόκληρη την ανθρωπότητα κείνο που εμείς από καιρό τονίζουμε ότι οι υπογραφές και οι διακηρύξεις των εγγλέζων περί αυτοδιάθεσης των λαών δεν αξίζουν το μελάνι με το οποίο υπογράφηκαν. Αποδεικνύουν στον καθένα πως οι αρχές περί αυτοδιαθέσεως των λαών πετιούνται στον κάλαθο των αχρήστων από τους εγγλέζους και ό,τι διέπει την πολιτική τους είναι η εξυπηρέτηση των συμφερόντων και σκοπών τους.

Με βάση την ιμπεριαλιστική αρχή αρκεί μια χώρα να είναι χρήσιμη στους ιμπεριαλιστές σαν στρατηγική βάση έστω κι αν αυτή βρίσκεται χιλιάδες μίλια μακριά από τη χώρα τους, αρκεί να είναι αδύνατη για να μπορεί να κρατηθεί, για να στερηθεί της ανεξαρτησίας της με το επιχείρημα πως αποτελεί "στρατηγικό σημείο".

Αυτή είναι η θέση του "ελεύθερου κόσμου" όπως

υποκριτικά αυτοκαλείται το ιμπεριαλιστικό στρατόπεδο "Ελεύθερος κόσμος" για ποιους;

Για την ολιγαρχία του πλούτου, τα μονοπωλιακά τρασυ, τους ιμπεριαλιστές εκμεταλλευτές. Αυτό είναι ο "ελεύθερος δημοκρατικός κόσμος" του ιμπεριαλιστικού στρατοπέδου Ελευθερία αρπαγής, υποδούλωσης, εκμετάλλευσης. Δημοκρατία για τους λίγους δικτατορία, καταπίεση, υποδούλωση για τους πολλούς.

Οι δηλώσεις του Νάττιγκ όμως έκαμαν και κάτι άλλο. Θρυσμάτισαν και κατακουρέλιασαν τα περιβόητα "ελληνοβρετανικά πλαίσια φιλίας" το μύθο περί αγγλικού φιλελευθερισμού και γενναιοδωρίας" που για χρόνια τώρα προπαγανδίζουν και αναμασούν οι αστοτσιφλικάδες ηγέτες της Κύπρου κι οι μοναρχοφασίστες της Ελλάδα. Οι δηλώσεις του Νάττιγκ δείχνουν στο λαό μας πως δεν υπάρχει εύκολος δρόμος για την κατάκτηση της λευτεριάς μας. Πώς η λευτεριά δεν χαρίζεται ούσα "δώρο προς τη Φρειδερίκη", ούτε από "μεγαλοψυχία" και "ιδεαλισμό" των κατακτητών. Η λευτεριά κερδίζεται με αγώνες. Αυτό το πολιτικό μάθημα, πρέπει να κάνουμε κτήμα του λαού μας για να διαλύσουμε τις οποιοσδήποτε αυταπάτες που ενσυνείδητα καλλιεργεί η αστοτσιφλικάδικη αντίδραση.

Παράλληλα με τις βρετανικές αυτές διαθέσεις έχουμε το αυξανόμενο "ενδιαφέρον" του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού για την απόχτηση πολεμικών βάσεων στον τόπο μας. Πώς εκδηλώνεται αυτό το "ενδιαφέρον;"

Στις συνομιλίες Τσέρτσιλ- Τρούμαν που έγιναν στις αρχές του **1952** είναι γνωστό πως οι αμερικάνοι ζήτησαν αεροδρόμια και άλλες πολεμικές βάσεις στην Κύπρο. Ξεφανερώθηκε για παράδειγμα πως οι Αμερικανοί ιμπεριαλιστές, θέλουν το αεροδρόμιο της Τύμπου για να το μετατρέψουν σε βάση βαρειών βομβαρδιστικών και πως το σχέδιο τους προνοεί την εγκατάσταση πετρελαιοαγωγού που να συνδέει το αεροδρόμιο με την παραλία της Λάρνακας. Οι Αμερικανοί θέλουν τη μετατροπή της Κύπρου σε

ατομοβία και γίνεται πολύς λόγος στον αμερικανικό κεφαλαιοκρατικό τύπο για την ακτίνα δράσης των ατομοβομβαρδιστικών τους αεροπλάνων που θάνατι σταθμευμένα στην Κύπρο. Μιλούν ανοιχτά για τις πετρελαιοπηγές του Πλοέστι της Λαϊκής Δημοκρατίας της Ρουμανίας, τις σοβιετικές πετρελαιοπηγές του Βακού, σα στόχο των βομβαρδιστικών τους και θα απογειώνονται από την Κύπρο.

Σήμερα οι Αμερικανοί διαθέτουν το ραδιοληπτικό σταθμό του Καραβά που σπιουνιάζει ενάντια στη Σοβιετική Ένωση και τις Λαϊκές Δημοκρατίες και το σταθμό ραντάρ έξω από τη Λευκωσία. Αμερικανοί "ειδικοί" πηγαionoέρχονται στην Κύπρο και η αμερικανική πίεση απάνω στην Αγγλία για παραχώρηση βάσεων έχει ενταθεί τελευταία. Οι αγγλοαμερικάνικοι ανταγωνισμοί στη Μεσόγειο και τις χώρες της Μέσης Ανατολής κάμνουν τους Αμερικανούς να θέτουν πιο επιτακτικά το ζήτημα των βάσεων στην Κύπρο. Γι' αυτό και χρησιμοποιούν το αμερικανόδουλο μοναρχοφασιστικό καθεστώς της Αθήνας και την ηγεσία των αστοφσιφλικάδων της Κύπρου για να δυναμώσουν την πίεση τους πάνω στους εγγλέζους με αντικειμενικό στόχο την απόσπαση παραπάνω παραχωρήσεων στην Κύπρο.

Ο δημοκρατικός οίστρος που κατέλαβε το Μακάριο και τους μοναρχοφασίστες της Αθήνας για το εθνικό μας ζήτημα έχει την προέλευση του στο ενδιαφέρον του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού ν' αποχτήσει πολεμικές βάσεις στη Κύπρο.

Αυτή η πίεση του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού απάνω στον "μικρό του συνεταίρο" δεν επεχτείνεται πέρα από το σημείο που χρειάζεται για να φέρει τους αμερικανούς τα ποθούμενα αποτελέσματα.

Ο αμερικανικός ιμπεριαλισμός στην προσπάθεια του ν' αποχτήσει πολεμικές βάσεις δε θα οδηγήσει τα πράγματα σε ρήξη με τους εγγλέζους γιατί υπολογίζει τα γενικότερα παγκόσμια ιμπεριαλιστικά συμφέροντα. Γι' αυτό κ' οι "πατρικές συμβουλές" του αμερικανικού ιμπεριαλιστικού τύπου και των κύκλων της Ουάσιγκτων προς τους υποτακτικούς τους στην Αθήνα

και την Κύπρο να μην πάρουν το Κυπριακό στον Οργανισμό Ενωμένων Εθνών γιατί "θα ζημιώσουν" την κυπριακή υπόθεση.

Και η "ζημιά" που θα προκύψει σύμφωνα με τους ίδιους κύκλους θάνατι πως το ζήτημα μας "θα υποστηριχτεί μονάδα από τις χώρες του σοσιαλιστικού συνασπισμού".

Απ'αυτό βγαίνει πως η τοποθέτηση και συζήτηση του κυπριακού στον ΟΗΕ είναι κάτι που το φοβούνται τόσο οι εγγλέζοι, όσο κι οι αμερικάνοι. Γιατί θα ξεσκεπαστούν και θα ξεφανερωθούν οι εχθροί της ενωτικής μας υπόθεσης που δεν είναι άλλοι από τους αγγλοαμερικάνους και τους δορυφόρους τους. Οι αμερικανοί ιμπεριαλιστές προτιμούν τις απ' ευθείας "διαπραγματεύσεις" Ελλάδος- Αμερικής γιατί ελπίζουν έτσι ότι θα προσκομίσουν πιο πολλά κερδη.

Με το αυξανόμενο αμερικάνικο "ενδιαφέρον" στην Κύπρο δεν είναι παράδοξο γιατί ο Μακάριος προκήρυξε τη "μάχη της Κύπρου" και γιατί μερικοί εκπρόσωποι της αστοτσιφλικάδικης τάξης μεταπήδησαν από το φιλοεγγλέζικο στρατόπεδο στο φιλοαμερικάνικο. Δεν είναι παράδοξο γιατί ο παρασημορφορημένος από τους εγγλέζους θεμιστοκλής Δέρβης κάμνει τα γνωστά του "τσαλίμια" στο " Συμβούλιο υδάτων" και η εφημερίδα του ΕΘΝΟΣ εμφανίζεται με τα σούπερ εθνικόφρονα της χρώματα. Το δημοκοπικό ταξίδι του Μακαρίου η ίδρυση της νεοφώτισης οργάνωσης ΠΕΟΝ, οι κατά διαταγήν "απεργίες" και όλο το κομπολόϊ της πατριδοκαπηλικής προπαγάνδας δεν είναι τίποτε άλλο από ευθυγράμμιση της πολιτικής αστοτσιφλικάδικης ηγεσίας με τις αμερικάνικες επιδιώξεις στην Κύπρο. Η "Ιερά σύνοδος" σαν ο μεγαλύτερος τσιφλικός στον τόπο συνταυτίζει την τύχη της με το αμερικανόδουλο μοναρχοφασιστικό "εθνικό κέντρο".

Ο Μακάριος έγινε ο καλύτερος περιοδεύων πλασιέ των αμερικάνικων ιμπεριαλιστικών επιδιώξεων στην Κύπρο. αφειδώλευτα "παραχωρεί" βάσεις και στους Αμερικανούς και στους εγγλέζους. Πλαστογραφώντας την ομόθυμη θέληση του κυπριακού

λαού να ζήσει λεύτερος, δημοκοπεί για "μάχη της Κύπρου" ενώ στην πράξη δίνει τη μάχη των αμερικανών για ν' αποχτήσουν βάσεις στον τόπο μας.

Με άξονα πάντα τις αμερικάνικες ιμπεριαλιστικές επιδιώξεις η ντόπια αστοτσιφλικάδικη αντίδραση επικεφαλής το Μακάριο καταβάλλει απεγνωσμένες προσπάθειες να οργανώσει το "μέτωπο" της και να επουλώσει τα σοβαρά ρήγματα που δημιουργήθηκαν στις γραμμές της εξ αιτίας των αντιθέσεων της και της αρνητικής διασπαστικής της πολιτικής.

Η πρόσφατη παραसυναγωγή που συγκροτήθηκε στον Αη Γιάννη της αρχιεπισκοπής αποτελεί μια τέτια προσπάθεια. Ο,τι όμως βγήκε στην επιφάνεια σ' αυτή την παραसυναγωγή είναι οι αντιθέσεις τους και η πολιτική σαπίλα που περικλείεται στις γραμμές τους και που μονάδα το μίσος τους προς τον κομμουνισμό και τις λαϊκές δυνάμεις, συγκρατεί τα νήματα του περιβόητου "εθνικόφρονος μετώπου".

Παρασημοφορημένοι και ανοικτοί συνεργάτες της ξενοκρατίας, τοκογλύφοι και αστοτσιφλικάδες αμερικανόδουλοι και αγγλόδουλοι, συμμαζεύτηκαν στον Αη Γιάννη κάτω από το ράσο για να οργανώσουν το "μέτωπο" τους ενάντια στο κόμμα μας και στο λαό. Κοινό μέτωπο με τον ιμπεριαλισμό γιατί μονάχα σαν υπηρέτες των ιμπεριαλιστικών συμφερόντων βλέπουν τη διατήρηση της προνομιούχας ταξικής τους θέσης στην κοινωνία. Καμμιά απολύτως πατριωτική συνέπεια δεν μπορεί να περιμένει ο λαός μας από το Μακάριο και το "εθναρχικό συμβούλιο" του. Είναι ο ευθυγραμμιστής της πολιτικής της αστοτσιφλικάδικης κυπριακής ηγεσίας με τη ξενόδουλη προδοτική πολιτική των μοναρχοφασιστών της Αθήνας και των αμερικανικών ιμπεριαλιστικών επιδιώξεων στην Κύπρο".

Η δεύτερη Ολομέλεια της Κ. Ε. του ΑΚΕΛ προχώρησε και στην εξέταση της κρίσης που είχε δημιουργηθεί στο Κόμμα και σε μια σύντομη ανακοίνωση της ενημέρωνε τον κυπριακό λαό και ιδιαίτερα τα μέλη του ΑΚΕΛ ότι είχε αποφασίσει την

αποπομπή από το Κόμμα των Πλουτή Σέρβα, Χρ. Νούση και Γ. Κακογιάννη.

Οι τρεις χαρακτηρίζονται σαν φραξιονιστική οππορουνιστική ομάδα που δρούσε μέσα στο κόμμα με στόχο να σπάσει την ενότητα, τη μονολιθικότητα του Κόμματος και να επαναφέρει σαν γραμμή του Κόμματος, τη συμβιβαστική γραμμή της αυτοκυβέρνησης.

Η απόφαση δόθηκε στη δημοσιότητα στις **27** Αυγούστου **1952** με ανακοίνωση της Κ. Ε. και της Κ. Ε. Ε. του ΑΚΕΛ:

"Η 2η Ολομέλεια της Κ. Ε. ΑΚΕΛ που συνήλθε μαζί με την Κ.Ε.Ε. στις **10, 11** και **12** Αυγούστου **1952**, εξέτασε σα δεύτερο θέμα της ημερησίας διάταξης τα πορίσματα της Κ. Ε. Ε. και εισήγηση του Π. Γ. σχετικά με την ύπαρξη μιας οππορουνιστικής -φραξιονιστικής ομάδας που δρούσε μέσα στο κόμμα με σκοπό:

α). Να σπάσει την ενότητα και τη μονολιθικότητα του Κόμματος, να υπονομεύσει τη σιδερένια συνειδητή προλεταριακή πειθαρχία του, να δημιουργήσει μέσα στο κόμμα ένα δεύτερο φραξιονιστικό καθοδηγητικό κέντρο που ν' αντιπολιτεύεται την εκλεγμένη κομματική καθοδήγηση, ν' ανατρέψει με μέθοδες αντικομματικές και φραξιονιστικές την κομματική καθοδήγηση και ν' ανεβάσει στ' ανώτερα καθοδηγητικά πόστα του κόμματος στοιχεία οππορουνιστικά, φραξιονιστικά, τιμωρημένα από το κόμμα για την οππορουνιστική και την ολέθρια φραξιονιστική τους δράση.

β). Ν' αναθεωρήσει μ' αυτό τον τρόπο τελικά την πολιτική γραμμή του Κόμματος που εγκρίθηκε από το **6ο** και **7ο** συνέδριο, δηλαδή της γραμμή της αδιάλλακτης εθνικο-απελευθερωτικής πάλης που δε συμβιβάζεται με τις συνταγματικές μανούβρες του ξένου κυρίαρχου, να επαναφέρει το κόμμα στην οππορουνιστική συμβιβαστική γραμμή της αυτοκυβέρνησης.

Φορείς αυτής της οππορουνιστικής δεξιάς παρέκκλισης και οργανωτές της φραξιονιστικής δράσης ενάντια στο κόμμα και το λαϊκό μας κίνημα

είναι από τα κομματικά στελέχη οι Πλουτής Σέρβας, Χριστοφής Νούσης και Γεώργιος Κακογιάννης σε στενή συνεργασία με άλλα αντικομματικά στοιχεία, όπως οι Βάσος Λυσσαρίδης και Φιφής Ιωάννου, που από καιρό διώχτηκαν από το κόμμα, όπως ο άλλος φρεαξιονιστής και πολιτικά ξεφτισμένος φίλος τους, ο Χρυσάνθος Σαββίδης, που τελευταία επίσης διώχτηκε από το κόμμα.

Η Κ.Ε. και η Κ. Ε. Ε., έχοντας υπόψη τους πλήθος αδιάψευστα στοιχεία κι' αφού άκουσαν την απολογία των Πλουτή Σέρβα, Χρ. Νούση και Γ. Κακογιάννη, που δεν μπόρεσαν να διαψεύσουν τα συντριπτικά γεγονότα, ομόφωνα αποφάσισαν πως οι ενέργειες τους είναι ασυμβίβαστες προς τις καταστατικές αρχές του Κόμματος και του λαϊκού μας κινήματος, τις καταδίκασαν σαν ενέργειες που συνειδητά είτε ασυνείδητα εξυπηρετούσαν τα εντελώς αντίθετα προς τα λαϊκά συμφέροντα και ομόφωνα αποφάσισαν τη διαγραφή τους από τις γραμμές του Κόμματος.

Περιπλέον η Κ. Ε. και η Κ. Ε. Ε., του ΑΚΕΛ θεωρούν απαραίτητο όπως ενταχθεί η κομματική επαγρύπνηση και όπως επεχταθεί η έρευνα για να διαπιστωθεί ίσαμε που φτάνουν τα νήματα και οι αντικομματικές ενέργειες αυτής της οππορτουνιστικής φράξιας που, όπως φαίνεται, έκανε από αρκετόν καιρό την υπονομευτική της δουλειά με σκοπό να διασπάσει και να παρεκκλίνει το κόμμα μας.

Η Ολομέλεια της Κ. Ε. και της Κ. Ε. Ε του ΑΚΕΛ, προκειμένου να φωτίσουν και θεωρητικοπολιτικά το ζήτημα σχετικά με το χαρακτήρα και τους σκοπούς της αντικομματικής φράξιας και να διαπαιδαγωγήσει τον εργαζόμενο λαό στο πνεύμα της πολιτικής επαγρύπνησης, ψήφισαν ομόφωνα κι ύστερα από διεξοδική συζήτηση αναλυτική απόφαση.

Η Κ. Ε. και η Κ. Ε. Ε. του ΑΚΕΛ, **27.8.52**

Η αναλυτική απόφαση που είχαν εγκρίνει τα ανώρτα σώματα του ΑΚΕΛ αποτελούσαν καταπέλτη για τους αποβαλλομένους και δόθηκε στη δημοσιότητα την επομένη και δημοσιεύθηκε στην εφημερίδα του ΑΚΕΛ "Νέος Δημοκράτης.